

**A Kúria
mint fellebbezési bíróság**

í t é l e t e

Az ügy száma: Kf.IV.38.060/2018/7. szám

A tanács tagjai: Dr. Patyi András a tanács elnöke
Dr. Varga Eszter előadó bíró
Dr. Dobó Viola bíró

A felperes: felperes neve

A felperes jogi képviselője: Dr. Huszár Dánielegyéni ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes jogi képviselője: Dr. Hernádi EleonóraÜgyvédi Iroda,
eljáró ügyvéd: dr. Hernádi Eleonóra

A per tárgya: energiaügyben hozott közigazgatási határozat bírósági
felülvizsgálata

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

**A fellebbezéssel támadott határozatot hozó bíróság neve,
határozatának kelte és száma:** Fővárosi Törvényszék 2018. június 20.
napján kelt 107.K.700.210/2018/10. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 107.K.700.210/2018/10. számú ítéletét az indokolás pontosításával helybenhagyja;
- kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget;
- kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az E.. T. Á. Zrt., mint elosztói engedélyes (a továbbiakban: Engedélyes) munkatársai a N., B.I. utcai felhasználási helyen 2015. június 12. napján műszaki ellenőrzést tartottak. Az ellenőrzésről felvett ténymegállapító jegyzőkönyv és ellenőrzési igazolás alapján az Engedélyes megállapította, hogy a 20180536019259 számú fogyasztásmérő bekötése rendellenes. Rögzítette, hogy a 36019259 gyári számú, SL7000-es típusú fogyasztásmérő „L1”-es fázisában a „k” és „l” kapcsok fel voltak cserélve. A fogyasztásmérő az érintett fázisban a felhasználó által az Engedélyes kisfeszültségű, közcélú villamos energia elosztó hálózatából vételezett villamos energia mennyiségét nem az 1.8.0-ás regiszter hatásos (wattos) fogyasztásaként, hanem azt a 2.8.0-ás regiszter hatásos (wattos) export fogyasztásaként, azaz a kisfeszültségű, közcélú villamos energia elosztó hálózatba visszatáplált energiaként rögzítette a memóriájában. Az Engedélyes a meghibásodást 2012. május 1. és 2012. június 30. napja közötti időszakban, a hibás mérés tényleges időszakát 2012. július 1. és 2015. június 12. napja közötti időszakban, míg az elévülésre figyelemmel a hibás mérés pótszámlázandó időszakát 2013. június 12. és 2015. június 12. közötti időszakban határozta meg. Mindezek alapján a felperessel szemben 4.411.264,- forint fizetési kötelezettséget állapított meg.
- [2] A hibás mérésből eredő elszámolással szemben a felperes panaszt terjesztett elő, melyben vitatta a hibás méréssel érintett időszakot és az elszámolás összecszerúségét. A felperes panaszát az alperes 2017. október 10. napján kelt FVFO_2017/2154-9. számú határozatával elutasította. Megállapította, hogy a hibás mérés pótszámlázási időszaka 2013. június 12. és 2015. június 12. napja közötti időszakra vonatkozóan áll fenn, figyelemmel a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: VET) 60. § (3) bekezdésében, valamint a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 273/2007. (X. 19.) Kormányrendelet (a továbbiakban: VET Vhr.) 2. számú mellékletének 17.2. a) pontjában foglaltakra.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

- [3] Az alperes határozatával szemben a felperes keresettel élt, melyben annak hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárás

lefolytatására kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a meghibásodás pontos időpontjának megállapítása tekintetében a hatóság a tényállás tisztázására vonatkozó kötelezettségét nem teljesítette, megsértve ezzel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50. §-ában foglaltakat. Álláspontja szerint az alperes a meghibásodás pontos időpontját bizonyítani nem tudta, csupán azt tudta megállapítani, hogy a meghibásodás 2012. május 1. és 2012. június 30. napja közötti időszakban keletkezett. A tényállást abban a körben sem tárta fel, hogy a 2012. június 15. napján bejelentett meghibásodás milyen jellegű volt, az miből eredt és azzal kapcsolatban milyen ellenőrzésre és javításra került sor. Álláspontja szerint mindezekre tekintettel a VET Vhr. 2. számú melléklet 17.2. a) pontjában foglalt rendelkezések alkalmazására vele szemben nem kerülhetett volna sor, kizárólag a b) pont figyelembevételével egy éves időtartalomra lehetett volna pótszámlát kibocsátani.

- [4] Az alperes az ellenkérelmében a határozatban foglalt indokok alapján a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [5] Az elsőfokú bíróság a 107.K.700.210/2018/10. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.
- [6] Megállapította, hogy a hibás mérés tényleges időszaka a felperes által sem vitatottan 2012. július 1-jétől kezdődött. A VET 60. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel kizárólag 2 éves elévülési időn belül volt joga az elosztói Engedélyesnek a felperessel szemben a követelését érvényesítenie. A bíróság ítéleti álláspontja szerint bár a VET Vhr. 2. számú mellékletének 17.2. a) pontja az „időpont” kifejezést használja, azonban ez a bíróság megítélése szerint nem egy adott dátumot, hanem egy behatárolt időszakot jelent, figyelemmel a VET Vhr. 2. számú melléklet 17.2. pontjának egészére, amely a további b) és c) pontos esetköröket annak a helyzetnek a rendezésére tartja fenn, ha egyáltalán nem meghatározható, nem behatárolható a meghibásodás ideje. A konkrét időpont tehát a VET Vhr. 17.2. a) pontja szerinti esetben nem egy adott nap meghatározását jelenti a meghibásodás tekintetében, hanem egy jól behatárolható, kezdeti és végdátummal rendelkező időszakot. Rögzítette, hogy a konkrét időpontnak a jelen ügy elbírálása szempontjából azért nincsen relevanciája, mert az alperes időpontot ugyan nem, de időintervallumot a meghibásodás bekövetkezte vonatkozásában meg tudott határozni. A mérő memóriájából kiolvasható volt, hogy mikortól rögzítette a mérő visszatáplált energiaként (kisfeszültségű, közcélú energia elosztói hálózatba

viSSzatáplált energiaként) az adott energiamennyiséget. Ez pedig sem a hibás mérés tényleges időszakának meghatározását, sem pedig a pótszámlázás időszakának meghatározását nem befolyásolta, figyelemmel a VET 60. § (3) bekezdése szerinti elévülési időre is.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

- [7] Az ügyben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását, és az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az irányadó tényállás alapján csak az állapítható meg, hogy a meghibásodás valamikor 2012. május 1. és június 30. napja között következett be. A VET Vhr. 2. számú melléklet 17.2. a) pontja a meghibásodás tényleges időpontja kifejezést használja, amely nem jelölhet egy behatárolt időszakot, kizárólag egy konkrétan meghatározott időpontot. Az ezzel ellentétes értelmezés álláspontja szerint lehetőséget biztosítana a fogyasztót védő tételes jogi szabály kiüresítésére, az a jogbiztonság követelményével is ellentétes.
- [8] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a VET Vhr. 2. számú melléklet 17.2. pontja a hibás mérés időszakának megállapítására irányul, ezen időszakot pedig a VET 60. § (3) bekezdése határozta meg. Hangsúlyozta, hogy a felperes a hibás mérés kezdő időpontjától mintegy egy évnyi intervallumra nem volt köteles megtéríteni az engedélyes felé a ténylegesen elfogyasztott villamos energia teljes ellenértékét.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [9] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.
- [10] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a jogvita elbírálásához szükséges tényállást, és az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések érdemben helyes értelmezésével helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresete nem alapos. A Kúria az elsőfokú bíróság ítéleti indokaival túlnyomó részt egyetért az alábbiak szerint.
- [11] A Kúria rögzíti, hogy a VET Vhr. 17.1. pontja értelmében, hibás mérés esetén a fogyasztásmérő-berendezés adatai a számlázás alapjául nem szolgálhatnak. Az elsőfokú bíróság helyesen

helyezkedett arra az álláspontra, hogy az elszámolás alapjául szolgáló, a hibás méréssel érintett időszak meghatározásánál a VET Vhr. 2. számú melléklet 17.2. a) pontját az ugyanezen jogszabályhely b) és c) pontjaival, valamint a VET hálózathasználati szerződésből eredő igények elévülésére vonatkozó 60. § (3) bekezdésével együttesen kell értelmezni. A perbeli esetben - a felek által nem vitatottan - a mérőóra a teljes, pótszámlázással érintett időszakban (2013. június 12. és 2015. június 12. között) hibásan mért, ezért az időtartam meghatározásakor sem becslésnek (VET Vhr. 2. számú melléklet 17.2. b) pont), sem a hibás méréssel érintett időszak egy évben történő megállapításának (VET Vhr. 2. számú melléklet 17.2. c) pont) nem volt helye. A „meghibásodás tényleges időpontja” kitétel az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem időszakot, hanem pontos naptári napot jelöl, hiszen ezen időpont - az elévülést ide nem értve - az elszámolás (pótszámlázás) kezdő napja. A felperes a fellebbezésében maga sem vitatta, hogy a meghibásodás 2012. május 1. és június 30. napja között történt. E nem vitatott tényből következően a hibás mérés időtartamának kezdő időpontjaként, azaz az elszámolás szempontjából a meghibásodás tényleges naptári napjaként (időpontjaként) figyelembe vett 2012. július 1. napja a felperes számára a legkedvezőbb konkrét időpontot jelenti azzal, hogy valójában ezen időpontnak a perbeli esetben - a VET szóban forgó időszakban hatályos és alkalmazandó két éves elévülési szabályára figyelemmel - nem is volt a vitatott pótszámlázás időtartama és összegszerűsége tekintetében jelentősége. A szóban forgó ügyben 2012. július 1. napja volt az az időpont, amikor a mérőóra - a felperes által sem vitatottan - már bizonyosan hibásan mért, így ezen naptári nap meghatározása a VET Vhr. 2. számú melléklet 17.2. a) pontja szerinti „meghibásodás tényleges időpontja” kitételnek megfelelt. Egyúttal a meghibásodás időpontjaként figyelembe vett naptári nap - a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben - éppen hogy a fogyasztó érdekét védve, a felperes számára a pótszámlázás tekintetében a legkedvezőbb eredményre vezetett.

- [12] A kifejtettekre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét, a fenti pontosítással a régi Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

- [13] Hibás mérés esetén a fogyasztásmérő-berendezés adatai a számlázás alapjául nem szolgálhatnak. A VET Vhr. 2. számú melléklet 17.2. a) pontja szerinti elszámolás esetén, a meghibásodás tényleges időpontjaként konkrét naptári nap rögzítése nem mellőzhető.

Záró rész

- [14] A Kúria a fellebbezést a régi Pp. 340. § (5) bekezdése szerint tárgyaláson bírálta el.
- [15] A pervesztes felperes a régi Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles az alperes másodfokú perköltségének megtérítésére.
- [16] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés d) pontja és 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket a felperes a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint köteles megfizetni.
- [17] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2019. október 29.

Dr. Patyi András s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Dobó Viola s.k. bíró